

MADAGASZKÁRTÓL KELETRE

Akik már unják a szokásos trópusi paradicsomi nyaralást, akik már bejárták a Karib-tengert és a Maldív-szigeteket, akik egy kicsit vadabb, kicsit környezettudatosabb és kicsit még drágább üdülésre vágnak, esetleg közvetlenül egy afrikai szafari után: nekik épült a Miavana egy privát szigeten az Indiai-óceánon, Madagaszkár partjainál. De mintha egy világ választaná el Madagaszkártól.

FOTÓK ÉS SZÖVEG: CSEKE ESZTER ÉS S. TAKÁCS ANDRÁS

Etiópiából, Addisz-Abeából közvetlen járat közlekedik Madagaszkárig, annak is az északi részéig, Nosy Be repülőtéréig. A néhány órás út közben Afrika keleti partjait kémleljük, amikor a felhők épp utat nyitnak a kíváncsiskodó tekinteteknek. Ritkán látjuk az Indiai-óceán nyugati szélét, Afrikára gondolva sem a tengerpart jut először az eszünkbe.

Landolás közben egy türkiz és fehér csíkosra festett, Robinson típusú helikoptert pillantunk meg a kifutópálya szélén, mellette aranybarnára sült fehér lány álldogál rövid ujjú fehér ingben és türkiz rövidnadrágban, sportcipőben és baseballsapkában. Ő lenne a pilóta? – nézünk egymásra halálra rémülve. Nagyon hiányzik a pilótaegyenruha a biztonságérzetünknek. De Madagaszkáron semmi sem úgy van, ahogy hisszük.

A vízumellenőrzésnél egy határőr előzőkenyen egy üres pult-hoz tessék, majd beáll mögé. Biztos a babakocsi – gondoljuk, elvégre jó néhány repülőtéren választotta már ketté a tömeget. A középkorú, kopaszra borotvált, egyenruhás madagaszkári határőr villámgyorsan teszi a dolgát, majd ránk néz, és megkérdi, tudnánk-e segíteni. Nem értjük a kérdést. Mutatja: mutató és középső ujját a hüvelykujjához dörzsöli. Ő segít nekünk, mi segítünk neki, mondja. Talán Madagaszkár lehet a századik ország, ahol járunk, de ez a típusú határátkelés még valahogy kimaradt. Adunk húsz dollárt, mindenki boldog, irány a baseballsapkás lány és a helikopter.

Életünk legszebb repülése következik, a strandruhas pilóta pedig nemcsak játszi könnyedséggel irányítja az elől tetőtől talpig üveg Robinsont, hanem fantasztikus idegenvezetőnek is bizonyul. Bődületes recés sziklás hegyek mellett repülünk, egy hatalmas hegyi tó fölé érve krokodilokról szóló ősi legendákat hallgatunk a fejhallgatón. Majd jön a kevésbé romantikus



rész: egészen közelről figyelhetjük meg az irtatlan erdőirtások helyén ültetett eukaliptuszokat.

Az elszórt falvak körül fentről pontosan látszik, hogy merre halad az irtás, és hogy nem lesz vége, csak egyszer majd összeér a kivágott terület a másik falutól induló kivágott területtel, és nem marad már talpalatnyi zöld sem. Tényleg nem csak duma, hogy Madagaszkáron vérzik a föld. Az eróziótól barnává, vörössé váltak már a folyók, a sziget északi határához, és a folyók torkolatához érve úgy néz ki, mintha vér ömlene a türkizkék tengerbe.

Néhány percig repülünk a kék óceán felett, ezzel véget is ér a környezetvédelmi légi felvétel, hirtelen a helikopter árnyékát pillantjuk meg egy kilométereken át húzódó hófehér strandon, aztán tucatnyi luxusvillát, mindegyik több száz négyzetméteren terül el, a tenger és a villa között medence. A helikopter-leszállópályán hatfős személyzet integet: megérkeztünk a világ egyik leg-



újabb és legexkluzívabb magánszigetére, a Miavanába. És mint az igazgatótól megtudjuk, a következő öt napban mi vagyunk az egyedüli vendégek.

LEMÚRRIADÓ

Alig egy éve vannak nyitva, a klientúra rendkívül szűk rétegből kerül ki, ugyanis hatezer eurót kérnek egy éjszakáért, és jelenleg 5 és 15 százalék között mozog a szálloda telítettsége, azaz átlagosan másfél villa van kiadva. 240 fős személyzet dolgozik azon, hogy az itt nyaralók jól érezzék magukat, a bűvároktatótól a bártenderen át a kertészcsapatig. A trendi olasz építészpáros tervezte villák lehetnének Kaliforniában is, de kiderül, hogy külalakjuknak praktikus oka van: a lapos építészet és a sok sziklafal az errefelé gyakori tavaszi tájfunoktól nyújt védelmet.

Madagaszkárt a hotel leginkább a központi étterem mellett kialakított kis múzeumban idézi meg. Itt hajóroncsokból kimentett relikviák, esőerdei lepkegyűjtemény, a földön ma már nem is élő állatok százéves lexikonokból kivágott képei. Ott van még néhány

Experience the magic of Seychelles

Revel in the true beauty of paradise when you book our helicopter services for your island and resort transfers across the Seychelles archipelago!

Our scenic and adventure packages are perfectly crafted to offer you a holiday experience like no other.



Visit us today on www.zilair.com to find our more.
E-mail book@zilair.com





különleges csontváz is, egy aligátoré és az elefántmadaré. Utóbbi Madagaszkáron élt a legtovább, de mára egy sincs belőle: tojásából egy hétig is evett egy család.

Enélkül a rendkívül impozáns kultúrantropológiai mentőakció nélkül nem feltétlenül tudnánk megmondani, hol vagyunk. A táj és a tenger a Sínai-félszigetre emlékeztet, de a buja növényzet és az éjszaka a távolban égő erdőtűzek földöntúli hangulatot kölcsönöznek ennek az időtlen helynek.

A luxus általában a személyességben jár a csúcra – a legeslegjobb szállodákban olyan viszonyt alakítanak ki a vendéglátók a vendégekkel, hogy a keresztnevükön szólítják egymást –, de itt az állandó uramozás és hölgyemezés kissé személytelenné teszi az egészet. A villában lakáj szolgálja fel a reggelit, a sziget cukrásza reggelente friss belga csokis croissant és kekszet süt a gyerekeknek, amiért nem tudunk elég hálásak lenni. Amikor bűvármáskot húzunk a fejünkre, két oktató segít navigálni a korallzátony labirintusában, és ha valaki a személyzetből észreveszi, hogy egy teknős tojást rakni készül a tengerparton, rádióon riasztja kollégáit, hogy a vendégeket szépen csendben a környékre csempézhessék, így azok megfigyelhessék a zavarba ejtően intim természeti jelenséget.

Akkor is rádióon kommunikálnak egymással a privát sziget vadőrei, amikor lemúrokat keresünk. Az igazgató azt mondja, Madagaszkáron két dollárért ütik agyon a lemúrokat az éttermekben, ezért a hotel elhatározta, hogy ez a sziget kis lemúrezervátum is lesz: százezer dollárt költöttek rá, hogy néhány lemúrt a sziget erdejébe telepítsenek. Nemrég megszülettek az első kis miavanai lemúrok is, és abban a csodában van részünk, hogy félórás erdei séta után két méterről figyelhetünk egy lemúrfamiliát a felettünk terebélyesedő fán. Sziesztáznak, nem mozdulnak, egy pillanatra a kölyköt is látjuk kibújni anyja bundájából, aztán csak az apa néz farkaszszemet a hivatlan látogatókkal, amíg el nem bóbiskol. Halk léptekkel elhagyjuk az erdőt és visszatérünk a villába, a tengerpartra kikészített napágyakból, behűtött pezsgőt kortyolgatva nézzük a naplementét. Estére privát mozi rendeznek nekünk a teraszon, közben felszolgálják a vacsorát. Nem, nem a Madagaszkárt vetítik.

A NAGY TESTVÉR VALÓSÁGA

A valóságba Madagaszkár fővárosában, Antananarivóban térünk vissza, amikor menetrend szerinti járatunk landol. A reptér parkolójában egy utcagyerek szalad oda hozzánk. Világos, hogy az az egy farmere van, amit hord, és talán valahol akad még egy pólója azonkívül, ami épp rajta van. Tízévesnél nem lehet több, de a tekintete olyan, mintha már kétszer ennyit élt volna. Pofán csap a madagaszkári valóság. Hároméves fiunk, aki az elmúlt héten egyetlen falat belga csokis, teljes kiőrlésű házi kekszen sem volt hajlandó megosztani velünk, fogja magát, és odaad egy kekszet a fiúnak. Aztán legnagyobb kincsei közül egyet, a műanyag dinoszauruszkollekción egy darabját. Egymásra mosolyognak.

Mi meg elszégyelljük magunkat, gyorsan bepakoljuk három bőröndünket a taxi csomagtartójába. És még nem is sejtjük, hogy a reptéri szállodában, amikor kiteszük a szoba elé a vacsora maradékát, nem egy pincér viszi majd el, helyette csörömpölést hallunk: a környéken élő emberek falják be a maradékunkat, alig három órára az éjszakánként hatezer eurós luxustól.

AMIKOR KITESSZÜK A SZOBA ELÉ A VACSORA MARADÉKÁT, NEM EGY PINCÉR VISZI MAJD EL, HELYETTE CSÖRÖMPÖLÉST HALLUNK: A KÖRNYÉKEN ÉLŐ EMBEREK FALJÁK BE A MARADÉKUNKAT.

Persze sok olyan egyébként szegény vagy elmaradott országban jártunk, ahol a turizmus megélhetést biztosít a lakosság döntő többségének, sőt van, ahol a GDP felét, akár hetven százalékát is kiteszi. Ahogy a méregdrága afrikai szafarik is egyértelműen hozzájárulnak a környezetvédelemhez, hiszen ha gazdag nyugati turisták meg akarják nézni az utolsó rinocéroszokat, akkor megéri nem levadászni őket, hanem jobb vigyázni rájuk. (Persze nyugatról jönnek az orrvadászok is, akik tízmilliókat fizetnek, hogy illegálisan eljethessenek egy-egy védett oroszlánt vagy elefántot.)

Bárcsak néhány év múlva Madagaszkáron is dübörögne a turizmus! A hatalmas szigetország rengeteg természeti csodát tartogat, egészen más flóra és fauna maradt itt fenn, mint bárhol máshol a világon. A két-három évente fejű felütő pestisjárvány és a szinte az egész országban jelen lévő malária miatt viszont most mi sem merészkedtünk volna a Miavanán kívül máshova. Nagyon várjuk, hogy egyszer visszatérhessünk, hogy valóban felfedezzük ezt a különös országot – talán, amikor annyi idős lesz a gyereünk, mint az a fiú a repülőtéren. **F**

SAMSUNG

30 ÉVE
MAGYARORSZÁGON

Galaxy S10+

Állj készen a következő generációs kalandokra
a Samsung Galaxy S10+ és az On the Spot segítségével!

ON
THE SPOT